KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 15.3.2005
KOM(2005) 87 endelig

2005/0020 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om indførelse af en europæisk småkravsprocedure

(forelagt af Kommissionen)

{SEK(2005) 351}
{SEK(2005) 352}

BEGRUNDELSE

1. INDLEDNING OG BAGGRUND

1.1. Indledning

Efter det første program for en politik vedrørende forbrugerbeskyttelse og –oplysning fra 1975[1] og grønbogen om forbrugernes klagemuligheder og om bilæggelse af tvister på forbrugerområdet inden for enhedsmarkedet fra 1993[2] vedtog Kommissionen i 1996 en meddelelse om en handlingsplan vedrørende forbrugernes klagemuligheder og bilæggelse af tvister på forbrugerområdet i det indre marked[3]. Handlingsplanen tog sigte på at fremme og forbedre procedurerne for bilæggelse af individuelle tvister på forbrugerområdet og indeholdt bestemmelser om indførelse af en forenklet domstolsadgang. Med Amsterdam-traktatens ikrafttræden i 1999 har EU sat sig som mål gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed ved bl.a. at vedtage foranstaltninger inden for samarbejde om civilretlige spørgsmål.

Det Europæiske Råd i Tammerfors i 1999 opfordrede Rådet til at indføre særlige fælles procedureregler med henblik på at forenkle og fremskynde søgsmål om krav af mindre værdi og til at afskaffe de mellemliggende foranstaltninger, der stadig kræves for at muliggøre anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse eller en dom i den anmodede stat for så vidt angår afgørelser om mindre krav (dvs. ikke begrænset til forbrugerkrav).

Kommissionens og Rådets fælles program med foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, der blev vedtaget af Rådet den 30. november 2000[4], slog til lyd for at forenkle og fremskynde afgørelsen af søgsmål om krav af mindre værdi. Drøftelserne om forenkling og fremskyndelse af afgørelsen af søgsmål om krav af mindre værdi vil også lette anerkendelsen og fuldbyrdelsen af domme.

Behovet for forenkling og fremskyndelse af søgsmål om krav af mindre værdi er også blevet påpeget af Europa-Parlamentet[5].

1.2. Grønbogen om en EF-procedure for betalingspåbud og om foranstaltninger til forenkling og fremskyndelse af søgsmål om krav af mindre værdi

Forud for vedtagelsen af dette forslag gennemførtes en omfattende høring af både medlemsstaterne og alle interesserede parter i civilsamfundet. Grønbogen om en EF-procedure for betalingspåbud og om foranstaltninger til forenkling og fremskyndelse af søgsmål om krav af mindre værdi[6], der blev forelagt af Kommissionen den 20. december 2002, indeholdt en oversigt over de gældende småkravsprocedurer i medlemsstaterne. Med udgangspunkt i en sammenlignende undersøgelse af, hvordan medlemsstaterne griber de relevante proceduremæssige aspekter an, stillede den en række

---

1 EFT C 92 af 25.4.1975, s. 2.
2 KOM(93) 576.
3 KOM(96) 13.
4 EFT C 12 af 15.1.2001, s. 1.
5 EFT C 146 af 17.5.2001, s. 4.
6 KOM(2002) 746 endelig.

spørgsmål om det ønskede anvendelsesområde og de ønskede karakteristika for et europæisk instrument.

Reaktionerne på grønbogen, som blev yderligere drøftet på en offentlig høring, som Kommissionen afholdt den 12. december 2003, viste, at et instrument til forenkling og fremskyndelse af søgsmål om krav af mindre værdi næsten enstemmigt anses for at være et skridt fremad i retning mod skabelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

I sin udtalelse[7] af 18. juni 2003 om grønbogen udtrykte Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg tilfredshed med Kommissionens initiativ til at igangsætte en høring om dette spørgsmål og med Kommissionens bestræbelser på at gøre civile søgsmål hurtigere, billigere og mere effektive. Det gav tilslutning til indførelsen af en europæisk procedure med henblik på at forenkle og fremskynde søgsmål om krav af mindre værdi. Det gav udtryk for, at der bør udformes egnede foranstaltninger til at fremskynde søgsmål af denne art uden derved at anfægte parternes retsgarantier.

I sin udtalelse[8] af 12. februar 2004 om grønbogen hilste Europa-Parlamentet Kommissionens initiativ velkommen og anførte, at småkravsproceduren ikke kun bør finde anvendelse på sager vedrørende betaling af pengebeløb, efter forudgående fastlæggelse af et loft på grundlag af kravets størrelse, men bør udvides til også at finde anvendelse på alle andre former for tvister vedrørende økonomiske forbindelser, når det drejer sig om forpligtelser. Endvidere bør der i småkravsproceduren anvendes alternative konfliktløsningsmetoder, forenklet bevisførelse og begrænsede appelmuligheder.

Den 16. marts 2004 drøftede medlemsstaterne på et ekspertmøde et udkast til forordning om indførelse af en europæisk småkravsprocedure. Den metode, der blev anlagt i udkastet, blev generelt positivt modtaget af delegationerne, nemlig at vedtage en forordning, som skal have til formål at forenkle og fremskynde søgsmål om krav af mindre værdi ved at indføre en europæisk småkravsprocedure, som skal stå til disposition for parterne som et alternativ til de procedurer, der gælder i henhold til medlemsstaternes love, og som forbliver uændrede, og at afskaffe de mellemliggende foranstaltninger med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse af en dom afsagt i en småkravsprocedure i en anden medlemsstat.

2. FORMÅL OG ANVENDELSESOMRÅDE

2.1. Overordnet formål

2.1.1. Betydningen af effektive småkravsprocedurer

Udgifterne, fristen og besværet i forbindelse med retssager falder ikke nødvendigvis proportionalt med kravets størrelse. Det er tværtimod sådan, at jo mindre et krav er, jo tungere vejer disse hindringer. Dette har ført til, at der i mange medlemsstater er indført forenklede civilretlige procedurer for krav af mindre værdi. Samtidig er det potentielle antal grænseoverskridende tvister stigende som følge af den voksende anvendelse af EF-traktatens rettigheder via den frie bevægelighed for personer, varer og tjenesteydelser. Hindringerne for

---

7 EUT C 220 af 16.9.2003, s. 5.

8 Europa-Parlamentets beslutning om mulighederne for indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes civile retsplejeregler (KOM(2002) 654 + KOM(2002) 746 – C5-0201/2003 – 2003/2087(INI)), A5-0041/2004.

at opnå en hurtig og billig dom vokser klart i en grænseoverskridende sammenhæng. Det vil ofte være nødvendigt at have to advokater, og der løber ekstraudgifter på til oversættelse og tolkning og diverse andre faktorer som rejseudgifter til sagsparter, vidner, advokater osv.

De potentielle problemer optræder ikke kun i tvister mellem enkeltpersoner. Også indehavere af mindre virksomheder kan støde på problemer, når de ønsker at forfølge krav i en anden medlemsstat. Men da der ikke findes en procedure, som er "proportional" med søgsmålets værdi, vil de hindringer, som en kreditor sandsynligvis vil komme ud for, kunne rejse tvivl om, hvorvidt der er økonomisk fornuft i at gå rettens vej. Udgifterne i forbindelse med at opnå en dom, især i forhold til en sagsøgt i en anden medlemsstat, er ofte uforholdsmæssigt høje i forhold til kravets størrelse. Mange kreditorer vælger derfor - når de ser, hvad sagsomkostningerne vil blive, og hvilke praktiske vanskeligheder der vil kunne opstå – at opgive ethvert håb om at opnå, hvad de ellers mener, de har ret til.

2.1.2. Kendetegn ved småkravsprocedurerne – proceduremæssige forenklinger

Inden for rammerne af deres proceduremæssige systemer og traditioner har mange medlemsstater indført særlige regler for søgsmål om krav af mindre værdi, som proceduremæssigt er forenklede i forhold til den ordinære rettergangsprocedure. Det overrasker ikke, at de løsninger, der er fundet, varierer indbyrdes. Mens der i nogle medlemsstater findes særlige procedurer for krav af mindre værdi, gælder der i andre visse proceduremæssige forenklinger i småkravssager. Der findes også forskelle med hensyn til, i hvilket omfang særlige proceduremæssige forenklinger finder anvendelse.

Der findes særlige småkravsprocedurer, som omfatter forskellige forenklinger i forhold til den ordinære rettergangsprocedure, i Det Forenede Kongerige (England/Wales, Skotland og Nordirland), Irland, Sverige og Spanien. I Tyskland kan domstolene i småkravssager fastsætte deres rettergangsprocedurer efter eget valg. I Frankrig findes der en forenklet måde at anlægge sager på, når det gælder krav af mindre værdi (”déclaration au greffe”). Retsplejereglerne i Østrig, Finland og Nederlandene og andre medlemsstater indeholder en række proceduremæssige forenklinger i forhold til den ordinære rettergangsprocedure, når der er tale om sager under en vis beløbsgrænse. Selv om disse proceduremæssige forenklinger ikke i snæver forstand kan betragtes som en særlig småkravsprocedure, er resultaterne i praksis meget tilsvarende.

De vigtigste kendetegn ved de eksisterende småkravsprocedurer og proceduremæssige forenklinger kan opsummeres som følger[9]:

– Alle medlemsstater med småkravsprocedurer har beløbsgrænser for procedurerne, som der dog er betydelig indbyrdes forskel på[10]. Nogle medlemsstater anvender desuden småkravsproceduren på visse typer af søgsmål, uanset hvilket beløb der er tale om. I de fleste medlemsstater med småkravsprocedurer gælder disse ikke kun for pengekrav. Brugen af den forenklede procedure er i de fleste tilfælde obligatorisk (for krav under beløbsgrænsen), men et søgsmål kan overføres til den ordinære eller en mere formel rettergangsprocedure af dommeren eller efter begæring fra en part.

– I mange eksisterende småkravsprocedurer findes der formularer til fremlæggelse af kravet. Ingen af medlemsstaterne stiller krav om juridiske henvisninger i begæringerne, dvs. der

---

9 For nærmere oplysninger herom, se kapitel 4.3 i grønbogen.

10 Mellem 600 EUR (Tyskland) og 8 234 EUR (England/Wales).

kræves kun fremstilling af de faktuelle omstændigheder. I de fleste medlemsstater ydes der støtte af en retsfunktionær eller en helpdesk til anlæggelse af en sag. Desuden yder dommeren bistand under retsmødet til en part, som ikke lader sig repræsentere ved en advokat (specielt i proceduremæssige spørgsmål), samtidig med at princippet om upartiskhed overholdes. Ingen af medlemsstaterne har i dag advokattvang i småkravsprocedurer.

– En lempelse af reglerne for bevisoptagelse er et af de vigtigste elementer i småkravsproceduren i de fleste af medlemsstaterne. I mange tilfælde har dommeren en vis indflydelse herpå. Muligheden for en rent skriftlig procedure (i stedet for mundtlige retsmøder) findes på nuværende tidspunkt i mange sager. I nogle tilfælde findes der lempeligere regler vedrørende dommens indhold. Der gælder en tidsfrist for afsigelse af dommen i mange medlemsstater. Procesreglerne for godtgørelse af sagsomkostninger er vidt forskellige. I mange medlemsstater skal sagsøgte alene afholde alle sagsomkostninger, hvis afgørelsen går ham imod. Medlemsstaternes love om mulighederne for at appellere retsafgørelser i småkravsprocedurer er meget forskellige.

2.2. Anvendelsesområde

2.2.1. Behovet for tiltag på EU-plan

Artikel 65 i EF-traktaten tillægger Fællesskabet lovgivningsbeføjelser med hensyn til samarbejde om civilretlige spørgsmål med grænseoverskridende virkninger i det omfang, det er nødvendigt for det indre markeds funktion.

Hvad angår dimensionen vedrørende det indre marked, har EU-institutionerne en skønsmargen ved afgørelsen af, om en foranstaltning er nødvendig for det indre markeds funktion. I forhold til dette forslag vil det indre markeds funktion blive lettet, fordi indførelsen af en europæisk småkravsprocedure vil medvirke til at fjerne hindringerne for den frie bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital. Som nævnt ovenfor (2.1.2.) adskiller småkravsprocedurerne i medlemsstaterne sig på nuværende tidspunkt væsentligt fra hinanden. En situation, hvor virksomhederne har adgang til ordninger, hvis resultater adskiller sig væsentligt fra hinanden, medfører konkurrencefordrejning på det indre marked, uanset om aktørerne har hjemsted i forskellige medlemsstater eller i en og samme medlemsstat. Hvis nogle aktører har adgang til hensigtsmæssige og effektive procedurer, mens andre ikke har, har aktørerne ikke lige konkurrencevilkår på det indre marked. De aktuelle lovforskelle mellem medlemsstaterne udgør en hæmsko for det indre markeds funktion. Som følge heraf medfører en situation med markante forskelle i de procedurer, der står til rådighed for kreditorer efter de forskellige nationale lovgivninger, konkurrencefordrejning på det indre marked. En europæisk småkravsprocedure vil derfor lette det indre markeds funktion.

Hvad den grænseoverskridende dimension angår, benytter de fleste sprogudgaver af traktaten udtrykket ”spørgsmål” og ikke ”foranstaltning”. Det er derfor nødvendigt og tilstrækkeligt, at ”spørgsmålet” har grænseoverskridende virkninger. Denne fortolkning bekræftes ved litra c) i artikel 65, hvori det hedder, at foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål omfatter fjernelse af hindringer for, at civile retssager forløber tilfredsstillende, og ved artikel III-269 i traktaten om en forfatning for Europa.

Retsplejeregler kan pr. definition have grænseoverskridende virkninger. Dommeren vil altid anvende lex fori, uanset om søgsmålet har grænseoverskridende elementer eller ej. Småkravssøgsmål er et spørgsmål med grænseoverskridende virkninger, idet de fleste

økonomiske aktører og forbrugere – i lyset af udviklingen af det indre marked – før eller senere vil blive involveret i sådanne søgsmål i udlandet.

En foranstaltning, der også finder anvendelse i rent indenlandske sager, og som er nødvendig for det indre markeds funktion, især fordi den fjerner konkurrencefordrejninger mellem økonomiske aktører i forskellige medlemsstater, har nødvendigvis grænseoverskridende virkninger, fordi indførelsen af en effektiv småkravsprocedure i hver enkelt medlemsstat vil give retsadgang på lige vilkår.

Kravet i relation til det indre marked i artikel 65 er dermed en begrænsning af kravet vedrørende det grænseoverskridende aspekt. En foranstaltning, som er nødvendig for det indre markeds funktion, har nødvendigvis grænseoverskridende virkninger, hvorimod en foranstaltning med grænseoverskridende virkninger ikke altid er nødvendig for det indre markeds funktion. Denne fortolkning bekræftes også af forhandlingerne, der førte frem til vedtagelse af artikel 65, idet kravet vedrørende det indre marked blev indsat i en sen fase i forhandlingerne for at begrænse bestemmelsens rækkevidde. En mere restriktiv fortolkning af artikel 65 kan ikke have været intentionen hos dem, der affattede den, fordi det ville skabe nye hindringer for retsadgangen inden for det europæiske retlige område. Hvert retligt instrument skulle så have sin egen definition af "grænseoverskridende", fordi denne definition næsten nødvendigvis ville variere fra et emne til et andet, hvilket ville skabe betydelige vanskeligheder med anvendelsen af instrumenterne.

Det ville ikke blot være uhensigtsmæssigt, men endda virke mod hensigten, hvis anvendelsesområdet for den europæiske småkravsprocedure blev begrænset til kun at gælde grænseoverskridende sager.

For det første bør det undgås at indføre to forskellige ordninger for indenlandske sager og for sager med grænseoverskridende aspekter. Et sådant system med to ordninger ville stride mod målsætningen om et fælles og sammenhængende område med retfærdighed for alle.

Endvidere står der som anført ovenfor ikke i alle medlemsstater hurtige og billige småkravsprocedurer til rådighed for sagsøgerne. Mangelen på sådanne procedurer, som er proportionale med søgsmålets værdi, gør brugen af en domstolsprocedure økonomisk tvivlsom i mange sager, og kreditorer afholder sig ofte fra at anlægge retssag. Denne begrænsning af den reelle retsadgang medfører økonomiske omkostninger, som har en betydelig makroøkonomisk indvirkning på det indre markeds funktion.

2.2.2. Subsidiaritet og proportionalitet

Formålet med dette forslag, som er at forenkle og fremskynde søgsmål om krav af mindre værdi ved at indføre en europæisk småkravsprocedure, kan ikke opfyldes tilfredsstillende af medlemsstaterne selv, fordi de ikke kan garantere ækvivalens i de regler, der gælder i Fællesskabet. Denne målsætning kan kun nås på fællesskabsplan.

Dette forslag er i fuld overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, idet det udelukkende begrænser sig til det, der er nødvendigt for at nå det nævnte mål. I den forbindelse er det specielt vigtigt at understrege virkningerne af kombinationen af det valgte retsinstrument (forordning) og det forhold, at det er frivilligt at benytte sig af den europæiske småkravsprocedure, sammenlignet med tilsvarende ordninger i medlemsstaternes nationale procesret. En forordning som foreslået her vil sikre, at proceduren er ensartet og finder direkte anvendelse, samtidig med at medlemsstaterne blot forpligtes til at stille den europæiske procedure til rådighed som et supplerende redskab. Den tvinger dem hverken til at ophæve

allerede eksisterende lovgivning om krav af mindre værdi eller til at ændre denne lovgivning for at bringe den på linje med fællesskabsretten. Dette forslag til forordning, som ikke berører medlemsstaternes ret til fortsat at anvende deres nationale regler sideløbende med den europæiske småkravsprocedure, griber meget mindre ind i deres proceduresystemer end et direktiv, som ville kræve, at den nationale lovgivning blev tilpasset til de normer, som var fastsat i direktivet. Denne lovgivningsteknik sikrer således et fælles minimumsniveau i effektiviteten i inddrivelsen af krav af mindre værdi, men den gør det muligt for de medlemsstater, der har udviklet et system, som fungerer endnu bedre, at bibeholde det. I sidste ende vil det være op til kreditorerne at vurdere, hvilken procedure de mener fungerer bedst eller er lettest tilgængelig; sidstnævnte kriterium er særlig vigtigt for dem, der opererer i flere forskellige medlemsstater, og som slipper for at sætte sig ind i retsplejereglerne i hver af disse medlemsstater, fordi der findes en ensartet europæisk småkravsprocedure. Endelig skal det erindres, at det i forslagets artikel 17 hedder, at "med forbehold af bestemmelserne i denne forordning skal den europæiske småkravsprocedure være reguleret ved retsplejeloven i den medlemsstat, hvor proceduren føres". Indførelsen af en europæisk småkravsprocedure betyder derfor ikke, at der er behov for yderligere harmonisering af de nationale retsplejeregler, og griber således mindst muligt ind i den nationale lovgivning.

2005/0020 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om indførelse af en europæisk småkravsprocedure

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 61, litra c),

under henvisning til forslag fra Kommissionen[11],

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[12],

efter proceduren i traktatens artikel 251[13], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Den Europæiske Union har sat sig som mål at bevare og udbygge Den Europæiske Union som et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer. Med henblik på gradvis at indføre et sådant område skal Fællesskabet bl.a. vedtage de foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål, der er nødvendige for det indre markeds funktion.

(2) I denne sammenhæng har Fællesskabet blandt andre foranstaltninger allerede vedtaget Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager[14], Rådets afgørelse 2001/470/EF af 28. maj 2001 om oprettelse af et europæisk retligt netværk på det civil- og handelsretlige område[15], Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område[16] og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2004 af 21. april 2004 om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav[17].

---

11 EUT C
12 EUT C
13 EUT C
14 EFT L 160 af 30.6.2000, s. 37.
15 EFT L 174 af 27.6.2001, s. 25.
16 EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1.
17 EUT L 143 af 30.4.2004, s. 15.

(3) Kommissionen vedtog den 20. december 2002 en grønbog om en EF-procedure for betalingspåbud og om foranstaltninger til forenkling og fremskyndelse af søgsmål om krav af mindre værdi[18]. Grønbogen igangsatte en høring om foranstaltninger til forenkling og fremskyndelse af søgsmål om krav af mindre værdi.

(4) Mange medlemsstater har indført forenklede civilretlige procedurer for krav af mindre værdi, fordi udgifterne, fristen og besværet i forbindelse med retssager ikke nødvendigvis falder proportionalt med kravets størrelse. Hindringerne for at opnå en hurtig og billig dom vokser i grænseoverskridende sager. Det er derfor nødvendigt at indføre en europæisk småkravsprocedure. Formålet med en sådan europæisk procedure bør være at lette retsadgangen ved at tilvejebringe en forholdsvis kort og økonomisk overkommelig procedure.

(5) Fordrejningen af konkurrencen på det indre marked på grund af skævheden i funktionsmåden i de procesmidler, som kreditorer råder over i de forskellige medlemsstater, betyder, at der er behov for fællesskabslovgivning, som sikrer ensartede vilkår for kreditorer og debitorer i hele Den Europæiske Union.

(6) Den europæiske småkravsprocedure bør også gælde for rent indenlandske sager med henblik på at fjerne konkurrencefordrejninger mellem økonomiske aktører i forskellige medlemsstater og give domstolsadgang på lige vilkår i alle medlemsstaterne.

(7) Den europæiske småkravsprocedure bør tilsigte at forenkle og fremskynde søgsmål om krav af mindre værdi, samtidig med at omkostningerne nedbringes, ved at tilbyde et valgfrit redskab som et supplement til de muligheder, der findes i henhold til medlemsstaternes lovgivninger, uden at disse i øvrigt berøres. Denne forordning bør også gøre det lettere at sikre anerkendelse og fuldbyrdelse af en dom afsagt i en europæisk småkravsprocedure i en anden medlemsstat, herunder domme, som oprindeligt havde rent indenlandsk karakter.

(8) For at lette indførelsen af proceduren bør en sagsøger indlede den europæiske småkravsprocedure ved at udfylde en standardformular og indgive den til den kompetente ret eller domstol.

(9) For at reducere udgifterne og fristerne bør dokumenter forkyndes for parterne ved rekommanderet brev med anerkendelse af modtagelsen eller ved enklere midler som f.eks. brev, fax eller e-post. Proceduren bør være skriftlig, medmindre retten eller domstolen anser et mundtligt retsmøde for nødvendigt. Parterne bør ikke være forpligtet til at lade sig repræsentere ved en advokat.

(10) Retten eller domstolen bør have mulighed for at holde retsmøder ved audio-, video- eller e-post-konference. Den bør endvidere efter eget valg kunne fastsætte bevismidlerne og omfanget af bevisoptagelsen og tillade bevisoptagelse pr. telefon, ved skriftlig vidneerklæring og ved audio-, video- eller e-post-konference.

(11) Retten eller domstolen bør respektere princippet om en kontradiktorisk proces.

(12) For at fremskynde bilæggelsen af tvister bør dommen afsiges senest seks måneder efter registreringen af kravet.

---

[18] KOM(2002) 746 endelig.

(13) For at fremskynde inddrivelsen af krav af mindre værdi bør dommen være umiddelbart eksigibel uanset en eventuel appel og uden krav om sikkerhedsstillelse.

(14) For at reducere udgifterne bør den tabende part, hvis denne er en fysisk person og ikke har ladet sig repræsentere ved en advokat eller en anden juridisk uddannet repræsentant, ikke tilpligtes at betale honorarer til den anden parts advokat eller anden juridisk uddannede repræsentant.

(15) For at lette anerkendelse og fuldbyrdelse bør en dom afsagt i en medlemsstat i en europæisk småkravsprocedure anerkendes og være eksigibel i en anden medlemsstat uden behov for en eksigibilitetserklæring og uden mulighed for at gøre indsigelse mod anerkendelsen.

(16) I denne forordning overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender. Formålet er specielt at sikre fuld overholdelse af retten til at få adgang til en upartisk domstol, jf. chartrets artikel 47.

(17) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne forordning bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen[19].

(18) Målene for den påtænkte handling, nemlig indførelsen af en procedure med henblik på at forenkle og fremskynde søgsmål om krav af mindre værdi og at nedbringe omkostningerne, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af handlingens omfang og virkninger bedre gennemføres på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går forordningen ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(19) [Det Forenede Kongerige og Irland har i medfør af artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.]

(20) Danmark deltager i henhold til artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, ikke i vedtagelsen af denne forordning, og forordningen er derfor ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

---

[19] EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

KAPITEL I

GENSTAND OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Genstand

Denne forordning indfører en europæisk procedure for behandling af småkrav (i det følgende benævnt "europæisk småkravsprocedure") med henblik på at forenkle og fremskynde krav af mindre værdi og at nedbringe omkostningerne. Den europæiske småkravsprocedure skal stå til rådighed for parterne i retssager som et alternativ til de procedurer, der findes i medlemsstaternes lovgivninger.

Denne forordning afskaffer de mellemliggende foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre anerkendelse og fuldbyrdelse i andre medlemsstater af domme afsagt i en medlemsstat i en europæisk småkravsprocedure, dog med undtagelse af domme i sager om ubestridte krav.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset domsmyndighedens art, hvor den samlede værdi af et pengekrav eller ikke-pengekrav, eksklusive renter, udgifter og udlæg, ikke er større end 2 000 EUR på det tidspunkt, hvor proceduren indledes (i det følgende benævnt "europæiske småkrav"). Den omfatter ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

   a) fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne

   b) formueforholdet mellem ægtefæller samt arv efter loven eller testamente

   c) konkurs, akkord og andre lignende ordninger

   d) social sikring

   e) voldgift

   f) arbejdsret.

3. I denne forordning forstås ved "medlemsstat" alle medlemsstaterne med undtagelse af Danmark. [Det Forenede Kongerige, Irland]

KAPITEL II

DEN EUROPÆISKE SMÅKRAVSPROCEDURE

Artikel 3

Indledning af proceduren

1. Sagsøgeren indleder den europæiske småkravsprocedure ved at udfylde den standardformular, der er angivet i bilag I, og indgive den sammen med eventuelle relevante supplerende dokumenter til den kompetente ret eller domstol. Standardformularen indgives direkte, pr. brev eller ved brug af ethvert andet kommunikationsmiddel som f.eks. fax eller e-post, som kan accepteres af den medlemsstat, hvori proceduren indledes.

2. Medlemsstaterne skal underrette Kommissionen om, hvilke kommunikationsmidler de kan acceptere. Kommissionen stiller disse oplysninger til rådighed for offentligheden.

3. Retten eller domstolen registrerer formularen umiddelbart efter modtagelsen og noterer dato og tidspunkt for modtagelse af alle andre dokumenter, den modtager i forbindelse med den europæiske småkravsprocedure.

4. Med henblik på afbrydelse eller eventuelt begrænsning af forældelsesfrister anses retten eller domstolen for at have fået forelagt sagen, når standardformularen er registreret i overensstemmelse med stk. 3.

5. Vedrører standardformularen ikke et søgsmål, der ligger inden for denne forordnings anvendelsesområde, jf. artikel 2, behandler retten eller domstolen ikke kravet efter en europæisk småkravsprocedure, men behandler det i overensstemmelse med den relevante retsplejelov, der finder anvendelse i den medlemsstat, hvor proceduren føres. Retten eller domstolen underretter sagsøgeren herom.

6. Finder retten eller domstolen, at de oplysninger, sagsøgeren har afgivet, ikke er tilstrækkelig klare eller fyldestgørende, eller at standardformularen ikke er korrekt udfyldt, kan den give sagsøgeren mulighed for at supplere eller rette oplysningerne i formularen eller afgive supplerende oplysninger eller dokumenter efter dens anvisninger.

7. Medlemsstaterne skal sikre, at standardformularen kan fås ved alle retter og domstole, ved hvilke den europæiske småkravsprocedure kan indledes, og at sagsøgere kan opnå praktisk bistand ved alle sådanne retter og domstole til at udfylde formularen.

Artikel 4

Procedurens videre forløb

1. Den europæiske småkravsprocedure skal være en skriftlig procedure, medmindre et mundtligt retsmøde skønnes nødvendigt af retten eller domstolen, som skal tage hensyn til bemærkninger eller krav fra parterne i denne henseende.

2. Retten eller Domstolen skal udfylde del I af svarformularen i bilag II, når den har modtaget standardformularen.

   Den forkynder en genpart af standardformularen og den udfyldte svarformular for sagsøgte senest otte dage efter at den har modtaget standardformularen i overensstemmelse med artikel 11.

3. Sagsøgte skal afgive svar, senest en måned efter at standardformularen og svarformularen er blevet forkyndt for ham, ved at udfylde del II af svarformularen og eventuelt tilføje supplerende dokumenter og tilbagesende den til retten eller domstolen eller på enhver anden passende måde uden at benytte svarformularen.

4. Senest otte dage efter at retten eller domstolen har modtaget svaret fra sagsøgte, skal retten eller domstolen forkynde en genpart af svaret og eventuelle supplerende dokumenter for sagsøger i overensstemmelse med artikel 11.

5. Fremsætter sagsøgte i sit svar modkrav over for sagsøger, skal retten eller domstolen underrette sagsøger om modkravet. Sagsøger skal afgive svar vedrørende modkravet senest en måned, efter at svaret er blevet forkyndt for ham. Retten eller domstolen skal underrette sagsøger herom.

6. Overstiger modkravets samlede værdi det i artikel 2, stk. 1, fastsatte beløb, skal retten eller domstolen kun behandle modkravet, hvis det udspringer af det samme retsforhold som hovedkravet, og hvis retten eller domstolen finder, at det er passende at behandle det efter den europæiske småkravsprocedure.

7. Foreligger eventuelle supplerende dokumenter, som retten eller domstolen måtte modtage, på et andet sprog end det sprog, hvorpå proceduren føres, skal retten eller domstolen kun forlange en oversættelse af dokumenterne, hvis en oversættelse er nødvendig for domsafsigelsen.

   Har en part nægtet at acceptere et dokument, fordi det ikke foreligger på et af de sprog, der er fastsat i artikel 8 i forordning (EF) nr. 1348/2000, skal retten eller domstolen underrette den anden part herom og anmode denne part om at tilvejebringe en oversættelse.

Artikel 5

Afslutning af proceduren

1. Senest en måned efter modtagelsen af sagsøgtes eller sagsøgers svar inden for den i artikel 4, stk. 3 og 5 fastsatte frist , skal retten eller domstolen:

   a) afsige dom eller

b) anmode om yderligere oplysninger vedrørende kravet fra parterne inden for en bestemt tidsfrist eller

c) indkalde parterne til et retsmøde.

2. Har retten eller domstolen ikke modtaget svar fra sagsøgte inden for den i artikel 4, stk. 3 fastsatte frist, afsiger retten eller domstolen dom uanset dette.

Artikel 6

Retsmøde

1. Retten eller domstolen kan holde et retsmøde ved audio-, video- eller e-post-konference, hvis de tekniske hjælpemidler forefindes, og begge parter indvilliger heri.

2. Er en part ikke til stede ved retsmødet, og repræsenterer en anden person denne part, kan retten eller domstolen anmode denne person om at forevise et mandat eller anden skriftlig autorisation fra denne part, hvis dette er påkrævet i henhold til retsplejeloven i den medlemsstat, hvor proceduren føres.

Artikel 7

Bevisoptagelse

1. Retten eller domstolen kan efter eget valg bestemme bevismidlerne og omfanget af bevisoptagelsen. Retten kan bl.a. tillade bevisoptagelse pr. telefon, ved skriftlig vidneerklæring eller ved audio-, video- eller e-post-konference.

2. Under ekstraordinære omstændigheder kan retten eller domstolen modtage forklaring fra sagkyndige vidner, hvis dette er uomgængeligt nødvendigt for dommen.

Artikel 8

Repræsentation af parterne

Parterne er ikke forpligtede til at lade sig repræsentere ved en advokat eller en anden juridisk uddannet repræsentant.

Artikel 9

Rettens eller domstolens opgaver

1. Retten eller domstolen skal respektere retten til en retfærdig rettergang og princippet om en kontradiktorisk proces, navnlig ved afgørelser om nødvendigheden af et mundtligt retsmøde og om bevismidlerne og omfanget af bevisoptagelsen.

2. Retten eller domstolen skal ikke tilpligte parterne at foretage en retlig vurdering af kravet.

3. Om nødvendigt skal retten eller domstolen bistå parterne i processpørgsmål og kan anmode dem om at tilvejebringe faktuelle oplysninger af relevans for udredningen af sagens faktiske omstændigheder.

4. Retten eller domstolen skal i alle tilfælde, hvor det er passende, tilstræbe at parterne indgår forlig.

Artikel 10

Dommen

1. Dommen skal afsiges senest seks måneder efter registreringen af standardformularen.

2. Retten eller domstolen skal forkynde dommen for parterne i overensstemmelse med artikel 11, medmindre dommen afsiges mundtligt ved afslutningen af et retsmøde, hvor begge parter er til stede.

Artikel 11

Forkyndelse af dokumenter

1. Forkyndes dokumenter i en anden medlemsstat end den, hvori proceduren føres, skal dokumenter forkyndes for parterne ved rekommanderet brev med anerkendelse af modtagelsen, som skal opfylde ethvert yderligere krav i henhold til artikel 14 i forordning (EF) nr. 1348/2000, og under hensyntagen til artikel 8 deri.

2. Skal dokumenter forkyndes i den medlemsstat, hvor proceduren føres, og adressatens adresse kendes med sikkerhed, skal dokumenter forkyndes for parterne ved rekommanderet brev med anerkendelse af modtagelsen eller ved enklere midler som f.eks. brev, fax eller e-post, hvis sådanne enklere midler anerkendes i retsplejeloven i den medlemsstat, hvor proceduren føres.

3. Er det under ekstraordinære omstændigheder ikke muligt at foretage forkyndelse i overensstemmelse med stk. 1 og 2, kan forkyndelse ske ved andre midler, som sikrer personlig forkyndelse.

Artikel 12

Tidsfrister

1. Retten eller domstolen kan i særlige tilfælde forlænge de tidsfrister, der er fastsat i artikel 4, stk. 3 og 5, hvis det er nødvendigt for at sikre et effektivt forsvar af parterne.

2. Hvis det i særlige tilfælde ikke er muligt for retten eller domstolen at overholde de tidsfrister, der er fastsat i artikel 4, stk. 2 og 4, artikel 5, stk. 1, og artikel 10, stk. 1, uden at bringe en korrekt rettergang i fare, skal den snarest muligt tage de nødvendige skridt.

3. Med henblik på beregningen af de tidsfrister, der er fastsat i denne forordning, finder Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71 af 3. juni 1971 om fastsættelse af regler om tidsfrister, datoer og tidspunkter[20] tilsvarende anvendelse.

Artikel 13

Dommens eksigibilitet

Dommen skal være umiddelbart eksigibel uanset en eventuel appel. Der stilles ikke krav om sikkerhedsstillelse.

Artikel 14

Sagsomkostninger

1. Den tabende part bærer sagsomkostningerne, medmindre dette ville være uretfærdigt eller urimeligt. I så fald udsteder retten eller domstolen betalingspåbud for sagsomkostningerne på et retfærdigt grundlag.

2. Hvis den tabende part er en fysisk person og ikke har ladet sig repræsentere ved en advokat eller en anden juridisk uddannet repræsentant, skal han ikke tilpligtes at betale honorarer til den anden parts advokat eller anden juridisk uddannede repræsentant.

Artikel 15

Appel

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om, hvorvidt det ifølge deres retsplejelov er muligt at appellere en dom afsagt i en europæisk småkravsprocedure. Kommissionen stiller disse oplysninger til rådighed for offentligheden.

2. I en appelsag mod en dom afsagt i en europæisk småkravsprocedure er parterne ikke forpligtede til at lade sig repræsentere ved en advokat eller en anden juridisk uddannet repræsentant.

3. Der findes ingen yderligere mulighed for ordinær appel mod eller omstødelse af en appeldom.

[20] EFT L 124 af 8.6.1971, s. 1.

Artikel 16

Prøvelse af dommen

Såfremt sagsøgte handler ufortøvet, har han ret til at begære prøvelse af en dom afsagt i en europæisk småkravsprocedure på de betingelser, der er fastsat i loven i den medlemsstat, hvor dommen er blevet afsagt, og under forudsætning af underretning af Kommissionen i henhold til artikel 19 og 30 i forordning (EF) nr. 805/2004, hvis:

a) (i) standardformularen eller indkaldelser til et retsmøde er blevet forkyndt på en måde, der ikke giver bevis for, at sagsøgte personligt har modtaget disse, og

(ii) forkyndelsen ikke er blevet foretaget i så god tid, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen, uden at dette skyldes fejl fra hans side, eller

b) sagsøgte har været forhindret i at gøre indsigelse mod kravet på grund af force majeure eller som følge af ekstraordinære omstændigheder, der ikke skyldes fejl fra hans side.

Artikel 17

Gældende retsplejelov

Med forbehold af bestemmelserne i denne forordning skal den europæiske småkravsprocedure være reguleret ved retsplejeloven i den medlemsstat, hvor proceduren føres.

KAPITEL III

ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE

Artikel 18

Anerkendelse og fuldbyrdelse

1. Med undtagelse af domme i sager om ubestridte krav skal en dom afsagt i en medlemsstat i en europæisk småkravsprocedure anerkendes og være eksigibel uden behov for eksigibilitetserklæring og uden mulighed for at gøre indsigelse mod anerkendelsen, hvis dommen er blevet attesteret af retten eller domstolen i oprindelsesmedlemsstaten ved brug af den formular, der er angivet i bilag III til nærværende forordning.

2. Dommen attesteres, hvis den ikke strider mod reglerne om værneting i afsnit 3 og 6 i kapitel II i forordning (EF) nr. 44/2001.

Attesten udstedes på det sprog, som dommen er affattet på.

Der kan ikke appelleres mod udstedelsen af attesten.

Loven i den medlemsstat, hvor proceduren føres, finder anvendelse på enhver ændring af attesten.

3. Er det på domstidspunktet sandsynligt, at dommen vil skulle fuldbyrdes i en anden medlemsstat, skal attesten automatisk udstedes samtidig med domsafsigelsen. I andre tilfælde udstedes attesten efter anmodning fra en af parterne.

4. En part, der begærer fuldbyrdelse af en dom, skal forelægge:

   a) en genpart af dommen, der opfylder de nødvendige betingelser for at fastslå ægtheden, og

   b) den i stk. 1 omhandlede attest.

5. Stk. 1-4 finder ikke anvendelse på domme i sager om ubestridte krav jf. artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 805/2004.

KAPITEL IV

FORHOLDET TIL ANDRE FÆLLESSKABSINSTRUMENTER

Artikel 19

Forholdet til forordning (EF) nr. 805/2004 og l forordning (EF) nr. 44/2001

Uden at dette berører anvendelsen af artikel 18, stk. 1, berører denne forordning ikke anvendelsen af forordning (EF) nr. 805/2004 og forordning (EF) nr. 44/2001.

KAPITEL V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 20

Oplysning

De kompetente nationale myndigheder skal samarbejde om oplysning af offentligheden og fagkredse om den europæiske småkravsprocedure, navnlig via det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område, der blev oprettet ved Rådets afgørelse 2001/470/EF.

Artikel 21

Gennemførelsesforanstaltninger

De foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre denne forordning med henblik på ændring af den beløbsgrænse, der er fastsat i artikel 2, stk. 1, og ajourføring eller teknisk ændring af formularerne i bilagene eller indførelse af yderligere formularer, vedtages af Kommissionen efter proceduren i artikel 22, stk. 2.

Artikel 22

Udvalg

1. Kommissionen bistås af det udvalg, der er omhandlet i artikel 75 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 3 og 7 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999, jf. dennes artikel 8.

3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.

Artikel 23

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft den [...]

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i alle medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den […]

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*
[...]	*[...]*